

ΝΙΚΟΥ ΠΟΤΑΜΙΤΗ

Μνήμες ζωής εργατικής

Εκδόσεις «ΔΙΩΤΙΟΝ»
Ταύάνινα 2013

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Μαρτυρίες, 1999

Ασκήσεις επί χάρτου - Σαράντα χαϊκού, 2001

Ποτάμιοι στίχοι, 2001

Γέρνοντας, 2002

Έρωτος τροπαί, 2003

Έν έγρηγόρσει, 2003

Τὰ λόγια τῆς ροδιάς μας - Χρονικό τῆς Ποταμιᾶς, 2004

Έδιζησάμην έμειωτόν, 2005

Στῆς Ποταμιᾶς τ' ἀηδόνη - Έλεγεία, 2005

Έμπεσών έν Έμπεσῶ, 2006

Έν Σιατίστη, 2006

Περί βλεμμάτων, 2007

Κλεπιστίου γραφές, 2009

Χαίρε Βασιλεία! 2009

Άχ πατρίδα μου..., 2010

Πά τὸν Ρήγα - Ποιήματα, 2011

Μπρὸς στ' άπέραντο γαλάζιο, 2012

Τῶν γὰρ πεπραγμένων ἐπιτερπεῖς
αἱ μνήμαι.

Ἀριστοτέλους, *Ἠθικά Νικομάχεια*

1166 a 24-25

Στῶν ὀνείρων μου τίς ἀτραπούς
 πάλι καί πάλι τριγυρίζω
ἀναζητώντας διέξοδο φυγῆς
 σέ παραδείσιους τῆς μνήμης μου λειμῶνες...

Ἦρθε ξανά τὸ χελιδόνι
στίχους ἀγάπης στὸ ράμφος του κρατώντας!

Αφουγκράζομαι
τους κτύπους της καρδιάς μου,
σαν ή μορφή σου
πλέει και πάλι στ' όνειρό μου
κι αρχίζω τότε να σφυρίζω
κάποιο χαρούμενο σκοπό...

Σάν λάμπεις,
λάμπω-
σάν σβήνεις,
σβήνω-
σ' αγαπώ.

Τὸ παραθύρι σου
προθήκη τῶν ὀνείρων μου·
τὸ παραθύρι μου
δέκτης τῶν ὀνείρων σου.

Μή, λοιπόν, ξαναρωτήσεις,
ἂν καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ...

Κῶμα στὸ κῶμα
κι ἡ ψυχὴ μου σφηνωμένη σὲ μιὰ πλώρη
ποὺ γράφει μόνο τ' ὄνομά σου!

Τὸ βλέμμα σου
μιάς χαραμάδας φῶς
· στὸ θολὸ τοπίο τῆς ψυχῆς μου.

Τὸ γέλιο σου
ένος ἀγγέλου σάλπισμα
νὰ γκρεμιστοῦν τὰ τείχη.

Καὶ τ' ἀπλωμένα χέρια μας
φράχτες στὸ διάβα
τῆς λάβας δυὸ κρατήρων...

Ήλιε μου,
τρισήλιε μου
κι αστέρι φεγγοβόλο!
Τῆ γῆ μας σὰν φιλήσεις τὴν αὐγή
μὴν ἀμελήσεις
μιὰ φαρέτρα σου ν' ἀφήσεις στ' ὄνειρό μου:
Δρόμους ν' ἀνοίξω θέλω στὶς σιιές
καὶ μὲ τὸ βλέμμα μου
τὸ βλέμμα της
καὶ πάλι νὰ γητέψω...

Στην κεντημένη σου ποδιά
ἀγάπης μόνο λόγια...

Στό δίσκο της Σαλώμης
έναπέθεσα τήν ψυχή μου
κι ἄς γνώριζα
πὼς γύρω της ἀπλῶς θὰ λικνιζόταν
στούς δικούς της ρυθμούς μόνο δοσμένη...

Ψυχή μου διχασμένη
σὲ κάθε σταυροδρόμι
κι ὁ στεναγμός σου
δακρύων μου πλημμύρα
χωρίς διέξοδο φυγῆς...

Πολύχρωμη γραμμή που σβήνει
χαράζοντας στη φλούδα μιας ψυχής
αίματινο σχέδιασμα προσώπου...

Παράλληλοι,
έπάλληλοι,
συνάλληλοι·
μά τώρα σβήνουμε κι οί δυò
στήν άκένωτη σιωπή μας...

Κάποτε
χάραζες όδοϋς άνθέων
νά διαβαίνω τραγουδώντας
τώρα
χαράζεις άτραπούς τών άκανθώνων
καί ξεμακραίνω σιωπώντας...

Συνεχείς συγκλίσεις κι αποκλίσεις
κι έσθ' στην άκρη νά ψυχανεμίζεις
πότε τὸ πῶς
καί πότε τὸ γιατί...

Φληναφλήματα
στά φληναφλήματα
κι εσύ
έν καμίνω πάντα
στο δίχτυ
τῆς ἀράχνης σου
νά σβήνεις...

Στήν άκρη σου,
στήν άκρη μου
κι ανάμεσά μας
δάκρυ μικρού Θεού
κι ένα σπασμένο βέλος...

Τὸν γόρδιο,
ὅπως τὸν λέγαμε,
δεσμό μας
δὲν ἔκοψε βέβαια στὰ δυὸ
κάποιος μέγας στρατηλάτης
ἀρκοῦσαν δᾶ
δυὸ τρεῖς μόνο ματιές
καὶ τὸ σπαθὶ στὴ θήκη του
παρέμεινε κλεισμένο...

Ροδοπέταλα
ιριδισμών και συνηγήσεων,
νεφελώματα
αύταναφλέξεων και διαγραμμίσεων,
ρινίσματα
κραδασμών κι άναμετρήσεων,
έρειπιώνες
συντήξεων και προσδοκιών
κι ένα μόνο μεγάλο γιατί...

Τὰ ρολόγια μας
σέρνουν ακόμη τὸν κύκλιο χορὸ τους
τέμνοντας κι ἀνατέμνοντας
τὸ λάλον ὕδωρ μιᾶς ἀπουσίας
- τῆς δικῆς σου ἀπουσίας...

Στοῦ χρόνου τή στάχτη
τ' ἀποκαΐδια συνάλληλων ὁδῶν
ὄνομα πιά δέν ἔχουν...

Στους δρόμους τής έρημης πόλης
άσκοπα πλέον μπορείς νά τριγυρνάς
σέρνοντας έρειπιώνες του ρόδινου χρωστήρα,
πού τά φτερά του δίπλωσε
κι άλλο τραγούδι λέει...

Σὲ ἀναζητῶ
στά διάστιχα τῶν κτύπων τῆς καρδιᾶς μου·
σὲ ἀναζητῶ
στά διάστιχα τῶν μέτρων τῆς λύρας μου·
σὲ ἀναζητῶ
καὶ στά διάστιχα τῶν περιπάτων μου στὴ μνήμη
 πότε μὲ τὸ νοῦ,
 πότε μὲ τὸ λόγο
 καὶ πότε μὲ τὸ δάκρυ.

Προπάντων μὲ τὸ δάκρυ...

Κάθε δάκρυ
κι ένα ράγισμα ψυχής,
κάθε δάκρυ
και μια διέξοδος φυγής...

Τὸ δάκρυ μου κι ἂν στέγνωσε,
ἢ χαρακιά του μένει...

Στής Αριάδνης μου τό μίτο μπλέχτηκα
κι αντί νά βγώ στο ξέφωτο,
στο σκοτεινό λαβύρινθό της
 ἀκόμη βολοδέρνω...

Στῆς ὠραίας Ἑλένης μου τὸν κῆπο
διαύλους ἄλλων ἐρώτων μὴ σκηνοθετήσεις!

Πάντα νωπά

τοῦ Πάρη τὰ ὀλόγλυκα φιλιὰ
πυκνὸ τὸ δίχτυ ἐπλεξαν καὶ πλέκουν
μὴν τύχει καὶ νέα βέλη
καινούργιους καημοὺς
φυτέψουν στὴν καρδιά της...

Όμιχλώδες πλέον τὸ τοπίο·
ὄχι ὁμως
καὶ σὰν προβάλλεις
σὰν ἄστερι τ' οὐρανοῦ
στῆς μνήμης μου τὸ θόλο!

Περιστεριοῦ φτερούγισμα στὸ παραθύρι,
σκίρτημα καρδιάς στὶς παρυφές ὄνειρου...

Στο πεντάγραμμο τῶν ἀκροδακτύλων σου
ἀρθρώνω καὶ πάλι τὸ λόγο τῆς ψυχῆς μου
ἀναπολώντας

τοὺς πολυπλόκαμους ἀρμούς
μῆς ξεχασμένης μελωδίας
- τῆς δικῆς μας μελωδίας ...

Τί κι αν τ' όνειρό μου σβήνει;
Στό βλέμμα μου κρυμμένη
μιά σπίθα του κρατώ...

Μέσα μου φτερουγίζουν
 ακόμη κάποιοι στίχοι·
μὰ ποιός
- κι ἂν τούς ἀκούει -
ξέρει τὴ γλώσσα τῶν πουλιῶν;

Φυσάει τ' αγέρι·
στό ρυθμό του χορεύουν τὰ λουλούδια,
ή ψυχή μου ξανανοίγει τὰ φτερά της
καί σάν ἀηδόνι πάλι κελαηδεί...

Στό φεγγίτη μου δυό σταγόνες βροχής
τή σκέψη μου ποτίζουν και πάλι νά βλαστήσει...

Κι αν γύρω μου στοίχειωσε
τ' άπέραντο γαλάζιο,
δέσμες ζωής έρατεινής
μέρα και νύχτα τ' αύλακούνουν!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στῶν ὀνείρων μου τις ἀτραπούς.	9
Ἦρθε ξανά τὸ χελιδόνι.	10
Ἀφουγκράζομαι	11
Σὰν λάμπεις.	12
Τὸ παραθύρι σου.	13
Κῶμα στὸ κῶμα	14
Τὸ βλέμμα σου	15
Ἦλιε μου	16
Στὴν κεντημένη σου ποδιά.	17
Στὸ δίσκο τῆς Σαλώμης.	18
Ψυχὴ μου διχασμένη	19
Πολύχρωμη γραμμὴ ποῦ σβήνει.	20
Παράλληλοι	21
Κάποτε.	22
Συνεχεῖς συγκλίσεις κι ἀποκλίσεις.	23
Φληναφλήματα.	24
Στὴν ἄκρη σου	25
Τὸν γόρδιο	26
Ροδοπέταλα	27
Τὰ ρολόγια μας	28
Στοῦ χρόνου τὴ στάχτη	29
Στοὺς δρόμους τῆς ἔρημης πόλης	30
Σὲ ἀναζητῶ	31

Κάθε δάκρυ	32
Τὸ δάκρυ μου κι ἂν στέγνωσε.....	33
Στῆς Ἀριάδνης μου τὸ μίτο μπλέχτηκα.....	34
Στῆς ὡραίας Ἑλένης μου τὸν κῆπο	35
Ὅμιχλώδες πλέον τὸ τοπίο.....	36
Περιστεριοῦ φτερούγισμα στὸ παραθύρι.....	37
Στὸ πεντάγραμμο τῶν ἀκροδακτύλων σου	38
Τί κι ἂν τ' ὄνειρό μου σβήνει;.....	39
Μέσα μου φτερουγίζουν	40
Φυσάει τ' αγέρι	41
Στὸ φεγγίτη μου δυὸ σταγόνες βροχῆς.....	42
Κι ἂν γύρω μου στοίχειωσε.....	43